

Introductie van het boek Handelingen

Gods Woord recht gesneden vanuit een midden Handelingen perspectief

www.midactstruth.com

Het boek Handelingen kan één van de moeilijkste boeken van de Bijbel zijn om te begrijpen. De meesten zien Handelingen als een overgangsboek, maar er is onenigheid over van waar naar waar die overgang gaat. Van waar tot wat? Ik geloof dat een goed begrip alleen kan komen als u onderscheid maakt tussen het profetische programma van Israël en het programma betreffende de verborgenheid dat vandaag de dag aan de Kerk is gegeven. Een vervaging van de scheidslijn tussen deze twee programma's zal resulteren in een wazige interpretatie van het boek Handelingen.

(1)—Introductie Handelingen (deel 1).

(2)—Introductie Handelingen (deel 2).

Introductie Handelingen (deel 1).

Een van de interessante en moeilijkste boeken van de Bijbel om te begrijpen is het boek Handelingen. Er lijkt een overvloed aan verwarrende informatie en schijnbare tegenstrijdigheden te zijn die de oprechte Bijbelstudent vaak tot grote frustratie leiden.

De meeste problemen ontstaan wanneer mensen het dispensationele onderscheid niet zien tussen profetie, dat aan het volk van Israël is gegeven en de verborgenheid die, door de apostel Paulus, aan het lichaam van Christus is gegeven. De persoon die dit onderscheid begrijpt, zal niet alleen het boek Handelingen kunnen begrijpen, maar ook beter toegerust zijn om de gehele Bijbel te begrijpen.

Bijna elke fundamentele Bijbelgelovige begrijpt dat het boek Handelingen een overgangsboek is. Er is helaas veel meningsverschil over waar dit boek precies over gaat, de overgang van wat naar waar. De meesten denken dat de Schrift (de Bijbel) over slechts één kerk spreekt en dat deze kerk overwegend Joods was, totdat er Heidenen werden ingebracht. Zij denken dat Paulus opgewekt is om de Heidenen dezelfde boodschap te verkondigen die Petrus aan de Joden predikte. Velen geloven dat het Koninkrijk, dat in de evangeliën werd

verkondigd, hetzelfde Koninkrijk is dat nu wordt samengesteld uit alle gelovigen.

In plaats van te erkennen dat er een letterlijk Koninkrijk op deze aarde zal worden opgericht met Jezus Christus zittende op een letterlijke troon in de werkelijke stad Jeruzalem, vergeestelijken deze mensen deze beloftes aan Israël en zeggen dat ze betekenen dat het Koninkrijk geestelijk van aard is en samengesteld is uit alle gelovigen. Zij spreken vaak in termen van gelovigen in het Lichaam van Christus als zijnde dat Koninkrijk en we moeten de ongeredden bereiken om hen in dit Koninkrijk te brengen.

Degenen die erkennen dat God Zijn omgang met de mensheid door de eeuwen heen heeft veranderd (dispensationalisten), zien een letterlijk Koninkrijk, maar zijn het niet eens met de timing van de vorming van de kerk.

De overgrote meerderheid van de dispensationalisten gelooft dat de kerk op de Pinksterdag begon met het geven van de Heilige Geest. Ze zien geen verschil tussen de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag en het vandaag de dag geven van de Heilige Geest aan gelovigen als gevolg van hun geloof (Efeziërs 1:13). Zij zien niet in dat wij in Christus gedoopt zijn door de Heilige Geest, terwijl degenen in het begin van het boek Handelingen door Christus gedoopt werden met de Heilige Geest (Mattheüs 3:11; Handelingen 1:5, Romeinen 6:3; Galaten 3:27).

Andere dispensationalisten zeggen dat de kerk is begonnen met het roepen van de Apostel Paulus (Handelingen 9), en zijn afzondering voor zijn eerste missionaire reis (Handelingen 13) of met de uitspraak dat de zaligheid Gods den Heidenen gezonden is (Handelingen 28:28).

Een gemeenschappelijke drogreden is, die door vele theologen wordt begaan, dat het boek Handelingen een verhaal is over de groei van de kerk.

Zij kijken naar de uitstorting van de Heilige Geest en het grote aantal mensen dat aan de kerk werd toegevoegd en dat het evangelie naar de Heidenen begint te gaan. Wanneer dit wordt gecombineerd met een gezonde dosis kerktraditie,

loopt het merendeel van het christendom deze ideeën zonder na te denken na en omhelst hetgeen hen wordt verteld

Lukas de mens

De auteur van het boek Handelingen is niet duidelijk vermeld, maar het is gemakkelijk te concluderen, vanuit het interne bewijs van de boeken van Lukas en Handelingen, dat Lukas de auteur is.

De schrijver van Lukas en Handelingen geeft zijn naam niet in zijn geschriften. Hij beweert echter dat hij een reisgenoot van Paulus is en zijn interesses en woordenschat suggereren dat hij arts is. Aangezien Paulus ons vertelt dat hij een metgezel genaamd Lukas had, die arts was, is de conclusie dat Lukas de schrijver is heel redelijk (Kolossenzen 4:14; 2 Timotheüs 4:11; Filemon 1:24).

We leren van Lukas veel details over de geboorte en dood van Christus. Er is een heleboel materiaal in zijn evangelie dat niet elders wordt vermeld, waaronder veel over Jezus zijn geboorte, kind-schap en iets over zijn jongensjaren. Wij vinden uitsluitend in Lukas enkele van de meest bewogen gelijkenissen, zoals de Goede Samaritaan en de Verloren Zoon. Hij is ook de enige die verslag doet van drie van de uitspraken van Christus aan het kruis: "Vader, vergeef hen", "U zult met mij in het paradijs zijn" en "Vader, in uw handen beveel ik mijn geest".

Een veel voorkomende bewering is dat Lukas een Heiden was. Het 'bewijs' hiervan komt voornamelijk uit de **kerktraditie** die wordt gestimuleerd door het feit dat Lukas een Heidense naam is, zoals ook Theofilus, de persoon aan wie Lukas schreef. Paulus noemt ook Lukas niet in de lijst van de besnijdenis (Kolossenzen 4:10-11). Dit is een zeer zwak bewijs om zijn afkomst te bevestigen. Ik geloof als deze "geleerden" hun Bijbels daadwerkelijk zouden vertrouwen in plaats van de **kerktraditie**, ze zich zouden realiseren dat Lukas geen Heiden kon zijn.

Paulus maakt in Romeinen 3: 1-2 duidelijk dat de Joden de orakels van God zijn toevertrouwd. Dit wordt niet gezegd van een andere groep mensen. Geheel de Schrift is door het Joodse volk tot stand gekomen. Het idee dat, aangezien de naam Lukas een Heidense naam is, en hij daarom dus een Heiden is, is zo'n nep argument dat het niet eens in overweging moet worden genomen. De naam

van de Apostel Paulus is ook een Heidense naam. Er waren veel Joden buiten Jeruzalem die gehelleniseerd waren, Joden die als Grieken leefden. Hun namen weerspiegelde de cultuur waarin zij waren opgegroeid, en velen hadden aldus niet-Joodse namen. Om te zien hoe wijds de Joden waren verspreid kunt u lezen in Handelingen 2. Dus is er niet alleen geen concreet bewijs dat Lukas een Heiden was, er is Bijbels bewijs dat hij Joods was. Bovendien lijkt Lukas een goede kennis van de tempel te hebben (Lukas 1:8-20).

Degenen die denken dat Lukas een Heiden was, geloven vaak dat hij dit boek aan de Heidenen schreef. Dit wordt vaak, bijna zonder uitzondering, geaccepteerd ondanks het bewijs dat Jezus tot de Zijnen (de Joden) kwam (Johannes 1:11) en zijn dienst tot de Joden was (Mattheüs 10:6). Jezus werd geboren onder de Wet en leefde onder de Wet (Galaten 4:4). Hij zei tot de discipelen de Heidenen te vermijden (Mattheüs 10:5). Zoals in Romeinen 15:8 staat:

“En ik zeg, dat Jezus Christus een dienaar geworden is der besnijdenis, vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vaderen”.

Dus is het boek Lukas zeker geen boek dat aan de Heidenen is geschreven.

Een voortzetting van Lukas

Het boek Handelingen werd geschreven in de veronderstelling dat de lezers een goed begrip hadden van de gebeurtenissen die in het boek Lukas waren behandeld. Bijvoorbeeld, wetend dat Jezus de Vader vroeg om Israël te vergeven, toen Hij aan het kruis hing (staat alleen in Lukas 23:34), is het belangrijk om te zien dat Israël vergeven werd en God bleef werken met Israël als volk tot de steniging van Stefanus (Handelingen 7). Zie ook Lukas 13:6-8 waar staat dat Israël een extra jaar werd gegeven om zich te bekeren.

Als het boek Handelingen direct achter het boek Lukas zou komen te staan, zonder tussenkomst van iets, dan zouden de twee boeken naadloos samensmelten. In feite schrijft Lukas het boek Handelingen in de veronderstelling dat men het boek Lukas gelezen had (Handelingen 1:1). Zijn eerste verslag tekent het leven van Jezus op van zijn geboorte tot en met Zijn hemelvaart. Het boek Handelingen pakt de dingen op bij de hemelvaart en registreert gebeurtenissen tot (maar niet inclusief) de vernietiging van de tempel in 70 na Christus.

Het is interessant dat er niets veranderd was in Gods omgang met de mensheid tussen de geschriften van de Evangelieën en het begin van het boek Handelingen. Israël was nog steeds Gods begunstigde natie en God strekte zich nog steeds uit naar hen om zich te bekeren en terug te keren naar Hem (Handelingen 2:38). Petrus was de woordvoerder van de Discipelen en hij predikte dezelfde boodschap dat het Koninkrijk nabij was. (Vergelijk Mattheüs 10:7 met het aanbod van het Koninkrijk in Handelingen 3:19-22).

Introductie Handelingen (deel 2).

Het boek Handelingen is een overgangsboek, wat betekent dat het staat tussen twee verschillende manieren waarop God met de mensheid omgaat. Het overbrugt specifiek Gods overeenkomst met Israël onder profetie en Zijn omgaan met de mensheid in termen van de Verborgenheid en de vorming van de kerk, het lichaam van Christus. Men kan ook zeggen dat Handelingen Gods handelen met de mensen onder de Mozaïsche Wet scheidt van Zijn handelen met ons onder de Genade. Een overgangsboek betekent dat het onmogelijk is dit boek te gebruiken om leerstellige overtuigingen te definiëren. Het probleem ligt in het weten welk deel tot de oude bedeling behoort en welk deel tot de nieuwe bedeling behoort. Er zijn aspecten van beide bedelingen in het spel, vooral in het middelste gedeelte van het boek Handelingen.

Het eerste gedeelte van Handelingen toont ons echter wat er gebeurde gedurende de voortgang van het Koninkrijksprogramma, zoals in het Oude Testament is voorzien, terwijl het einde van Handelingen de vroege gebeurtenissen laat zien van de prediking van de Verborgenheid door de Apostel Paulus. De gebeurtenissen in het midden zijn een mix van beide bedelingen, omdat de ene in een neerwaartse richting gaat (Koninkrijk), en de andere in een opwaartse richting (het Lichaam). We kunnen deze trend zien door het relatieve belang van Petrus en Paulus te observeren. Wij zien veel over Petrus in het begin van Handelingen, en veel over Paulus later in Handelingen, terwijl beide actief zijn in het midden.

Belangrijke momenten

Bij het lezen van het boek Handelingen blijkt dat er drie belangrijke momenten worden gepresenteerd. **De eerste** belangrijke gebeurtenis is het geven van de Heilige Geest in Handelingen 2. Deze gebeurtenis was een kwestie van profetie, die ook beloofd werd door Johannes de Doper (Ezechiël 11:19; 36:27; 37:14; 39:29; Jesaja 32:15; Zacharia 12:10; Mattheüs 3:11; Lukas 3:16; Johannes 1:33).

Dit was het bewijs dat God zijn relatie met Israël voortzette en was een voortgang van het programma van het Koninkrijk dat aan Israël was beloofd. Het geven van de Heilige Geest leidde tot het feitelijke aanbod van het Koninkrijk aan Israël in Handelingen 3:19.

De tweede belangrijke gebeurtenis is te vinden in Handelingen 7, toen het leiderschap van Israël het getuigenis van de Heilige Geest, door Stefanus gegeven, afwees. Deze verandering werd gemarkeerd doordat Jezus Christus niet langer aan de rechterhand van de Vader zat. Hij stond nu klaar om zijn toorn over de wereld uit te storten (Psalm 7:6; 110: 1; Jesaja 2:19-21; 3:13). Israël heeft het aanbod afgewezen om Jezus Christus te accepteren als Messias en het Koninkrijk binnen te gaan.

Ten derde zien we een verandering hoe God omgaat met Israël en de naties. In plaats van alleen via Israël te gaan, heeft hij Paulus opgewekt om de Heidenen te redden zonder tussenkomst van het volk Israël (Handelingen 9:15; 13:46; 1 Timotheüs 1:12-16). Hoewel Jezus Christus staande werd gezien in Handelingen 7, zit Hij nu weer aan de rechterhand van de Vader (Efeziërs 1:20). Zijn toorn werd in die tijd niet op de wereld uitgegoten, dus zal dat in de toekomst gebeuren om de profetie te vervullen. Israël is nu tijdelijk opzij gezet.

De val en vermindering van Israël

De meeste fundamentalistische theologen zien Handelingen als een boek dat de oprichting en opkomst van de christelijke kerk vastlegt. De meesten zien het als een geschiedenisboek waarin de opkomst en verspreiding van het christendom wordt beschreven. Sommigen beschouwen Handelingen zelfs als een voorbeeld dat we vandaag zouden moeten gebruiken voor kerkgroei. De meesten zien niet de verbinding met Romeinen 9-11, want als ze dat wel zagen zouden ze het boek Handelingen op een geheel nieuwe manier begrijpen. In deze drie hoofdstukken keert Paulus zich tot het volk Israël om rechtstreeks tot hen te spreken.

Het verleden van Israël

Hoofdstuk 9 van Romeinen geeft een historisch perspectief van Israël. Paulus spreekt eerst over zijn grote verdriet dat Israël zijn Messias heeft afgewezen. Vanuit zijn eigen oogpunt had hij, net zoals de rest van het leiderschap van

Israël, gewenst vervloekt en afgescheiden te worden van deze onruststoker, Jezus Christus.

Hij beschouwde dit als een goed ding voor zijn broeders (de Joden). (Opmerking: Dit vers wordt meestal verkeerd geïnterpreteerd dat het betekent dat Paulus wenste dat hij naar de hel gestuurd zou worden, in plaats van zijn Joodse broers, om hen te redden. Paulus spreekt echter in de verleden tijd, vóór zijn bekering. Dit blijkt uit het werkwoord “zou wensen” die een voortdurende actie in de afgelopen tijd weergeeft. Hij zegt: "Ik wenste ...").

Paulus gaat verder, in de rest van het hoofdstuk, om te laten zien hoe Israël van tijd tot tijd God heeft afgewezen. Zij probeerden gerechtigheid te verkrijgen door de Wet te gehoorzamen in plaats van door geloof in God.

Israël's heden

In Romeinen 10 blijft Paulus tot Israël spreken en vertelt hen over zijn sterke wens dat ze zich uit mochten strekken tot Jezus Christus voor hun redding. Hij spreekt niet tot hen, zoals sommigen uitleggen, in termen van het Evangelie van het Koninkrijk. Zorgvuldig lezen wijst erop dat hij wenst dat zij tot Degene komen die het einde van de Wet is (Rom. 10:4). Israël zal altijd onder de Wet van Mozes zijn, of de één of andere vorm ervan. Zelfs in het Koninkrijk zullen zij onder de Wet zijn, maar zij zullen uiteindelijk de Wet kunnen vervullen door de kracht van de Geest (Jeremia 31:33-34), wanneer Christus hen de Heilige Geest geeft (zie de genoemde verzen). Wij, in de Kerk, het Lichaam van Christus, hebben de Wet al vervuld omdat wij in Christus zijn en Christus hield de Wet volmaakt (Romeinen 8:1-4). In tegenstelling tot de gelovigen wordt de wereld nog steeds veroordeeld door de Wet in deze Bedeling der genade (1 Timotheüs 1:8). Degenen die denken dat de Verborgenheid pas werd geleerd na Handelingen 28 zouden dat problematisch moeten vinden. Veel van de verdediging van hun leer is, dat, als het Joods klinkt, het gebeurt moet zijn onder de Bedeling van de Wet. Dit vers, geschreven aan Timotheüs, was heel laat in Paulus zijn leven en geeft aan dat de Wet de wereld nog steeds veroordeelt. Als degenen in het kamp van de Handelingen 28 consistent waren zouden ze zeggen dat God in die tijd nog steeds met Israël handelde omdat de Wet nog steeds in werking was.

Paulus adresseert Israël vanuit het standpunt van de huidige (momentele) tijd. Israël was opzij gezet en God had Paulus opdracht gegeven om de Verborgenheid naar de Heidenen te brengen (Handelingen 9: 18, 26; Romeinen

16:25-27; Kolossenzen 1:25-27). Hij veroordeelt Israël door hen duidelijk te maken dat ze precies wisten wat ze deden toen ze hun Messias verwierpen

De toekomst van Israël

Tot slot eindigt Paulus tot Israël te spreken, in Romeinen 11, door hen te verzekeren dat ze een toekomst hebben. Zij vielen en verminderden (Rom. 11:11-12), maar zij werden niet voorgoed verworpen. Paulus maakt duidelijk dat de Joden in deze Bedeling der Genade gered kunnen worden, net zoals Paulus gered was (vers 5), en het was zijn wens dat het Evangelie van Genade (Handelingen 20:24) naar de Heidenen zou gaan en een aantal van zijn Joodse broeders zou aansporen om gered te worden (vers 14).

Uiteindelijk zal geheel Israël gered worden (vers 26), maar dat zal niet eerder gebeuren nadat ongelovig Israël is gereinigd waardoor alleen het ware Israël het duizendjarige koninkrijk binnengaat (Zacharia 13: 9; Maleachi 3: 2). Dat is de tijd waar Paulus in dit hoofdstuk van Romeinen naar vooruitblijkt.

Een samenvatting van het boek Handelingen

Uit deze samenvatting van het verleden, heden en toekomst van Israël kunnen we een samenvatting vinden van het boek Handelingen.

“Rom. 11:11-12: 11 Zo zeg ik dan: Hebben zij gestruikeld, opdat zij vallen zouden? Dat zij verre; maar door hun val is de zaligheid den heidenen geworden, om hen tot jaloesheid te verwekken. 12 En indien hun val de rijkdom is der wereld, en hun vermindering de rijkdom der heidenen, hoeveel te meer hun volheid!

Drie sleutelwoorden vallen op in deze passage. Israël struikelde over de Steen des aanstoets toen Jezus Zichzelf voor meer dan drie jaar op aarde manifesteerde. Keer op keer weigerden zij zijn aanspraak om hun Messias te zijn (Jesaja 8:14; 1 Petrus 2:8). Zij vielen toen zij het aanbod van het Koninkrijk afwezen en Stefanus stenigden (Handelingen 7). Door heel het boek Handelingen werden ze verminderd totdat God hen ook behandelde zoals Hij ieder ander volk behandelt. Dit zal doorgaan tot na de Opname van de kerk.

Het boek Handelingen gaat niet over de opkomst van de kerk, maar beschrijft de val en vermindering van Israël.